

28.9.1942

DOC 00399

A.2

28.9.1942

וְכָל־עַמּוֹדֵן כִּי־בְּרִית־יְהוָה
בְּעֵד־עֲדָת־יְהוָה בְּעֵד־עֲדָת־יְהוָה

את השאלות שקבלתי אפשר לחלק לשני סוגים: שאלות אינפורטטיות – ביחס גדריאן, מכוונת לבירור עובדות; ושאלות המכוננות לניטוח ולהבנת עניינים, יותר להבנה מאשר לידיעה. יתר על כן, כנובע, לעדות על השאלות מהסוג הראשון, אבל אז, אפסה לילכת מהכבד אל חקל.

בנוסף זה של שאלות מתחכמים שנוי בקשרים פיקריים. גושא אחד זה השאלות הערבית וכל הכרזות בהן. לפך זה שיבשות כל הטענות בנובע ל"איהוד". לפך זה שיבשות כל הטענות בנובע לפדרציה, כל הטענות בנובע לעממת הערבים במלחמה. לפך זה שיבשות כל הטענות בנובע לאפשרות או אי אפשרות של מלחם עם ערבים; הגושא העיקרי הש ני המתבלט מכל הטענות שקבלתי, עד כמה שהטפחים לקרו אוחן בחטיפה, זהו גושא ח ב ים ו ה כוונת חזבאי.

השאלה חרואתונה ביחס לזרים - היא אונדמת כל שאלת לין מרבנות

כ' אם שאלת ה' יהודית'. גדריך תמיד לדעת זאת. השאלת ה' היא לא, קודם כל', מה
ערביים איזMRIיט, אלא מה אביה זו דוד'ם. ותגובה ערביים לזו
היא בטענו נזונה פלאיה. איזMRIיט יודיע עד כמה אונחן שקוועים בהדרורילב ועד
כמה אונחן צוחנים לעצמנו דוד'ם מז' המציגות כמו שה'יא ולא כמו שה'ינן דרזים
שזה'ה. במיידה שאונחן מצליחים בתפקיד השני, נדמה לי, טעם מהדרך כל קושי
לחבון העז'ין.

אם אבואר לאטוד במלחה אהם מה אנחנו רוצים בא"ז היחוזית, אזOPER: אנחנו רוצים ל'ח' י'ת' ד'ב' י'ס' . ובזה כולל הכל. אנחנו רוצים להיות דבריהם עד כמה שאפשר בא"ז. יש לנו מתחה זאת שני דגשיטים: הרגש אחד הוא על מה י'ת' ד'ב' י'ס' , כדי להציג עד כמה שאפשר יותר יהוזים, להיות רביהם כדי לאפשר ר'יכוז מכסימלי של העם היהודי כזאת, להיות רביהם כדי לאפשר לחלק גדול עד כמה שאפשר של העם היהודי חי עם גורמלי, במידה שנחנן הדבר בכלל. אבל יש גם דגש שני, ואינו ארכיטים להעלים אותו מעאמנו כאשר אנחנו מדברים על העניין ורוצים לפניו עד סוף: להיות רביהם, כדי לחתמי את גורל הארץ, כדי להבטיח אם העתיד של העם היהודי בארץ הארץ, ז' א', להיות רביהם כדי לה' י'ת' ד'ב' י'ס' .

בעצם, גם לו הסתפקנו במסורת הדרשונה, היינו בהכרח מביעים לדיין מסורתה להיות רוחב. מתווך שלג לשמה היינו באים לשם. כאשר לו היה מדובר על פריטוריה בדורלה, אסר, גניח, היינו יכולים על נקלה לחזור לעצמו ריכוז של 20 מיליון בחוכחה, כי אז, לו היינו מביעים לרכיבוי 8-7 מיליון יהודים – היה זה דבר עצום אבל הדבר הזה לא ניתן לנגן. הארץ קטנה. ואינני יודע מה הם הבוטשניים. הגוים – לדבריו הראשון שם שואלים הוא: יכמיה, אומה חותם, יהודים יכולים להכנס לא"י? – אינני יודע. ועוד כמה שאלותנו חווישים זה על 5-4-3 מיליון יהודים. זה – מיעוט של העם היהודי. אמנם, אכן

DOC 00399.a

זרועים בן כמה נפשות יהיה העם היהודי בוגמר המלחמה. יש לנו כמוה ידיות, אשר היד פשוט איננה נוחתת לחת על עצמה לפרטם ידיותם יהודים בא"י - זה מיעוט של העם היהודי בקוטר של האנרכיה. אבל, כמובן, שיחיה עם של 15-16 מיליון, אם יילוד, אם דמותו. אך גם אם יהיו 5 מיליון יהודים בא"י - זה מיעוט של העם היהודי. כמובן שאחרי שיתרו 5 מיליון יהודים בא"י, אך כל מהלך החיסכון רוחני העברית ישפצע, ואין כלל לדעת איזה סיכויים יימתחו בארץ ובמנזר. אבל אם אפשר לחבוץ לריבצ'ו של 2 מיליון יהודים בא"י בתקופה הקרובה, מבלי שהם יחפכו לרוב. גם מי שבסגול מחשאה להיות רוב כדי לשנות בא"י ומסתפק רק בשטחה של עלייה גדולה לא"י, - בהכרח מביא לחזאה זאת. אם הוא שמשותה לנבד עיגנו את הגשחת הדבר הזה, הוא מוכחה לראות לפניו רוב יהודי הארץ. אם זה לא תחול על ידי שאיפת היהודים, אך זה נתן על ידי קוטע הארץ ועל ידי קוטע העם היהודי שבתוכה שווה רך מיליון.

אבל ישנו שאלת, כמובן, של הבטחת העתיד. והדבר הזה, בחגבי המשדר רביילים בעולם, מחייב רוב. גם אם אנחנו נחשוב על עקרונו של פריטט מציגי (איגנני קובע כרגע מסמורות בדבר), הרוי עובדה של רוב קובעת גם בתנאים הללו. בעצם, הלא המצדדי אם הנוסחה של פ.ד. י. ש. פ.ד. י. נ. ז. א. של שיזו שני חמשיבות הללו, אז היא פ.י. יהיה רוב ומילוי, כדי לחת ערובה לערביות שלא נשחל עליהם במקרה שניהיה רוב. בעצם גנטופת הגדירותם בلومה השואיפה להיות רוב בא"י. אלמלא הייתה משאיפה הזאת - לא היה צורך בנוסחת הפריטט. וחשלה היה שאלת של השבעת חותם על הארץ, קביעת אומיה והבטחת עתידנו של העם היהודי בתוכה.

אם אנחנו כ. ר. עונים על השאלה מה רצוננו, אנחנו צריכים מיד לחבין מה מוכרכה להיות התגובה העברית לרצון הזה. זו זאת מוכרכה להיות תבונת כל של מ.ת.ב.ד. ו.ת. החתוגדות, כמו שקרה באמת, איננה מוכרכה להיות מבויה ולהתבלות רק בשעה שהדברים קרובים לשלב ההכרעה, בשעה שכפות המזינים כמעט פערונות וכף את עומדת להכריע בוגד השניה, אלא פבעי היה שהייתה התבונה שחולך ומתחולל שורי באופיה ה.א.ט.ג.י של הארץ וחגוזי הזה הוא מהפיכן. ואם הוא ילק' ויתמיך - סודו של הדבר שהארץ תיהה מארץ ערבית הארץ. אנחנו צריכים צרכיים לקבוע לנו את הדבר הזה היטב, קודם כל, כדי שלא להקל בחתוגדות העכבות, כדי לדעת את כוחה, כדי להכיר בשדרתיה בنفس של האיש היהודי.

במשך תקופה ארוכה של עבודתנו בארץ ושל מתבנתנו על דבר הארץ ועל דבר עתידותה, געשו על ידיינו שביאות, קודם כל, בהבנת הדברים. אני סבור שנעשה על ידיינו שביאות בהבנת הדברים יותר מאשר געשו שביאות בפועל.

DOC 00399 4

אנחנו השתמשנו בignumוקים וטענורם ידועים לפני חוץ. אבל אנחנו עשינו את זה יותר מידי בתוכם-לב. אינני יודע אם הצלחנו לשכgne אחרים, אבל הצלחנו יותר מידי לשכgne את עצמנו. ואחר הנימוקים, שהרבינו להשתרש בו, היה הנימוק ביהם לברכה שאנו חנו הבאנו לארכ' ולערבים בתוכה. קודם כל', זוהי עובדה. זהה רע פאוד, אילו היה הדבר אחר. אין סבוך שדבר זה היה בר', מפני שלא יכול היה למילוי אחר. אין זאת מצדקה שעשינו עם הארץ ועם הערבים. אינני רוצה להזכיר מילוט המיבנים שמי מה בקשר עם זה. אבל במקרה היה הטעות - אנחנו חעלנו או השענו חזם למדרגה של פוגה שארכ' היה הסוף את כל מעבודת הערבים. היה לא יכולה לסתור את כל מעוניותם של הערבים, בעוד שעבודתם היה על שום אחר לגיטרי. כשהשרוואה יהודית כלכלית גדרה באיזו ארצ' מארצ'ות הוללה איננה סותרת את הטענה הציונית - כך דוחה כלכלית גדרה של ערבים בא". איננה סותרת את טענת האנט-ציוניות. בעוד איננו יכולים לומר לא על החלם לבדו "חיה אדם" ולבדות "אדם - פרושו יהודי" ולהציג ערבי לחיה על הלחם לבדו. אנחנו איננו יכולים לטעון שבן-אדם הנחו רק אדם. כל ביל (יש טמיון בלטינית: "חומו איקודומיקוט"), אלא הוא גם בע-לאום, יש לו שאיפות לאומיות, מדיניות, והוא איש עם זרכיס לאומיט. וזה צורף כל דבריהם הלאה של היצרים הכלכליים שלו וחשלוות הלאומיות ואנישיות והרוואניות שלו.

אננו לא יכולים לשולב את הזכות חזם מהערבים ולמצאות לכך שהערבי יסתמך במושב הכלכלי, גם אם המושב הכלכלי הזה יהיה דבר מה גדרה פאוד. ואין כאן שאלה של רמת ההבראה הלאומית. ישנו שאלת ביחס להבראה הלא-פיאת והבדל בין רמה גבוהה, רמה נמוכה ועוד מתחמזה. אז מתחמזה בטיב הארכו, אז מתחמזה בחטיבה או א-חטיבה של הפעולה, בפעולה מחותשת או בהפרזרות של אינסטינקטים. אין יש ערך להבדלים ברמת ההבראה. אבל אלה הם גלוים. זה לא שורש הדבר. הוא ברגש. ואין אדם מחוסר רגש. ושאלת היא מה החדר - בה הנפשית של העם היהודי להופעתו בארץ? - היה ישנה, היה בדורות והיה יכולה להיות - וחיה הנה - רק אהת, ולגבי זה כל ערבים היוו.

אין היהודי בשום פנים ואופן מרגיש את עצמו כאדם טהור. הוא מרגיש את עצמו כאדם ערך. הוא אדם בעל גוף ונפשו היא לא גוף אדם טהור, כי אם גוף אדם ערבי. זה לפעמים מסוימת שאנו חנו זריכים לפניו זאת לעצמו. מפני, שכאורה, כל האידיאולוגיה הציונית בנזיה על הכרת האmittות הללו. אני מכיר ציוני ותיק אחד, אברון, שתמיד היה מתחיל למסביר את דבר, אמר עז, אמר אילן טהור בעולם. יש אורן ויש אקליפטוס ויש ברוש וקורוזינה וכו'. ככה אין אדם בעולם, אלא בני האדם משביע בריאתם הם ב-ג' לא זט'ם. והערבי מבונן זה איננו יותר מן הכלל.

DOC 00399c

וחשובדה החג'חתה בשבייל הערבי היה שהוא הרוב בארץ, הרוב העזום (היה, על כל פנים) ושהדבר הזה הטבעי חותם על הארץ. לארץ היה פרצוף ערבי, לארץ בולחה השפה היה ערבית, אורה-החותם היה ערבי, הלבוש היה ערבי, המשטר המטבח היה ערבי, מספר היחסים בין כפר לכפר היה ערבי. ולחוץ רקע זהה התפרק גורם חשוב ממהכני, אשר החל לשנות אותו, לשנות אותו מעיקרו.

ההתקשות חלה רגע רב לפניו אשר מתעורריה השאלת:

אָשְׁלַטּוֹן כָּל־הָדֵץ. ההתקשות חלה ברגע שהשליטון היה איתן בידי גורם שלישי, בידי האטורתיים. אבל ההתקשות חלה עם הופעת חכבר העברי גראנץ, עם הופעת שכוגה העברית חרשת דנה, עם הופעת העובדה של בניין, של דבריו. כל רגע שמייה מיעוט עטן יהודי וחווה היה שוקע על שמרינו, לא היה ההתקשות חזקה, כמו שאיננה בארצות אחרות. מחרגע שהחלה דינמייה – החולת התקשות חזקה, כמו שהיא בארצות אחרות, מחרגע של ריב של שלטונו, היה שליטון תורכי. היו מספר מקדים. אבל זה היה על רגע של עובדות חיניות י"ס, דברה עברית והתקשה הארץ בערבית. ולחוץ הדבר הזה התפרק דבר מה חדש, י"ו – אָדוֹן, בלתי-סתמאז, שוננה בתכליתו. הטיפות האנושי, ההומעה, הלשון, הלבוש, האמצעים, הבניינים, האישיות העבודה, חזת – הכל שוננה בתכליתו. וחדרבן הגז אל לבודו, להמתנה. אם היו קודם כפדיים זעיר מה צפיר שם – הם נחככו לרשותם או שבוזות בודדות – ונחככו לערים או לחזין ערים. וזה גשל. לפניו הארץ התAMILו להשתגעו.

עכשו אם צרכיים לעשות את המטען הגדול החדש כדי להעמיד את עצםם במקום בו חטא היה ולהשוו לדגעו: כ"ז ד ה"ט ט מג י"ט כ"ז אנדזו מביבים היו על העובדה שבטלפיות בית אחר בית נמכר לעربים? כיצד אנדזו מביבים היו על חゴבה בידים, אלא על חゴבה נפשית. כיצד היינזו מביבים, אילו תל-אביב היה נושא לאט-לאט לעיר מעורבת? כיצד היינזו מביבים על חבד חזה בנפשו – זה היה התבונה.

ובכן, שודן הביגוד הוא בעובדה רבוי היהודים ובעובדת הדzon של היהודים לרבות. ועוד לא נמצאו חכם שיראה את הדzon לעקור את השורש הזה. אני אומר את זה כמנוסה בזיכורה לא רק עם ערבים, אלא עם יהודים בכלל הארץ עוד לא פגשתי איש שיש אליו עזה כיצד לעקור את השורש הזה. ז. א., אם לסתם את הפרק הקדר הזה בחגדרה שבבילנו העיקר זאת עליה – ז. א., שהדבר העיקרי שהערבים מתנגדים לו זהה אליה. ז. א., שבזקודה העלייה מחוזקת ההתקשות. זהה זקודה המוקד.

DOC 00399

מי שאומר שהסכם יהודי-ערבי אפשרי, צוריך להוסיף ולאמר עוד מההו. הוא צוריך להזכיר ולאמר שאפשרות הסכמת היהודים לעלייה קטנה כזאת, שרבבים - אולי - יתפזרו עתה; או שהוא צוריך לאמר שאפשרות הסכמת היהודים לעלייה עצמאית הערבים מוגדרת לעלייה עצמאית גדולה כזאת שהיא דודשים וטהיר נחוצה ליהודים. כל זמן שהוא לא הזכיר אחד ממש הדברים; מצד אחד - אם האפשרות להביא את העם היהודי לידי הסכמה לעלייה קטנה לאין, או - מצד שני - אם האפשרות להביא את העם היהודי-ערבי לידי הסכמה לפחות לעלייה גדולה, הוא לא הזכיר שהסכם יהודי-ערבי אפשרי.

כאשר אני מדבר על הסכם יהודי-ערבי, אני צוריך לאמר בדיקון למה אני מכובן. אני מכובן להסכם יהודי-ערבי כיוון חזה, ז.א. בתקופה הזאת, ז.א. בתקופת הבניין והרבותי. לא להסכם יהודי-ערבי לעתיד לבואו. ואני צוריך להזכיר עוד דבר: ואני מכובן להסכם יהודי-ערבי מלא, ז.א. להסכם יהודי-ערבי לגבי העיקר, לא להסכם יהודי-ערבי בעניינים תפלים.

מה אנחנו רואים למנינו בנידון זה? - יחסם בין יהודים וערבים. בitem מתנהלים על שני מישורים: ישנו מישור של חייל יום-יום, שבHAM גבושים תושבי הארץ יהודים וערבים לא כיהודים וערבים, כי אם כתושב. אדרץ, נניח, ישן ערים מעורבות בארץ ויש בתוכן עיריות מעורבות ואעריות אלה מועלות באוטן שחית או יותר מכך את הדעת (יש בירושלים מועצת עירית מורכבת 5-6 יהודים ו-6 ערבים ו-6 ערבים) יש בחיפה ועדת עירונית המורכבת 5-6 ערבים ו-4 יהודים, יש באנדרטיה עירית מורכבת מרוב יהודים ומיעוט ערבי. ובעיריות אלה עובדות באוטן שחית או יותר מסודר), הרוי שם נפגשים היהודים והערבים בבני עיר, ממשמי מס' מוניציפליים. יש פוליה משותפת ידועה בין בין פרטניים יהודים וערבים. שם הם נפגשים לא כיהודים וערבים, כי אם כתושב. יש פוליה משותחת בין מועלם יהודים וערבים, בדור, הטע מושגים שם כיהודים וערבים. אבל המהות של מנגנום חייה מהות לא בזעיה, אלא מעמדית, מבני עם אחדך. אבל המהות של מנגנום חייה מהות לא בזעיה, אלא מעמדית, מקדונית, מהות של שכנות. אם יש פוליה משותחת למפעמים בין כפרים יהודים ובין כפרים ערבים, הרקע של הנטישה הוא לא יהוד-גוזים, כי אם יחסם שכנות של כפרים ערבים, שאלות אקלטיות, הופעות משותפות כלפי אנטרכט המושלה (היו פעם), צרכיהם החקלאיים. זהו מישור אחד.

זה אונחו רואים בכיוון הזה? - אנחנו רואים שני דברים: אנחנו רואים, ראשית, התאפשרות של האבוד הערבי עם היישוב היהודי כק' י.מ. קבלת עדין העורבה הזאת אנחנו רואים - שנית - כבודת לבוא בקשרים של פוליה משותחת, של עזרה חרדיות עם היישוב היהודי. אבל, האם זהו הסכם יהוד-

DOC 00399e

בם אילו הרחבעו והמרבעו את הטבע הזה, גם אילו פיחחו אויתו
בעוד כמה וכמה פעוצי החיים והפעולה שלבו הארץ - חאם היינן מביעים לפרטין
השלוח - לא היינו מביעים לפרטין המאללה, באטס יש פישור שני. ובתקופתנו
אננו המישור השני הוא מפדריך והגבישתו בו היא מכרעת.

במיشور השני נפונים יהודים עם ערבים – יהודים ביהודים עם
ערבים כערבים. לא יהודים כערלים עם ערבים כפועלים ולא יהודים כסוחרים
עם ערבים כסוחרים, כי אם יהודים כייהודים וערבים כערבים. אלו הנפשות
הפועלות. עכשו מהו תוכן הדרומה? – תוכן הדרומה הם לא ענייני מטבח ולא
ענייני מקצוע ולא ענייני שכנות ולא ענייני הגחלת עיר. התוכן הוא: עזיד
ארץ, לט' שלטונו על הארץ. וכך א' ז' ח' ס' ב' מ' וכאשר אני מדבר
על הסכם יהודי-ערבי, אני מדבר על הסכם במישור השני הזה,
ומڊוע אין הסכם – מפני שעד חיום לא יותר עם היהודי על
זכותו לעלייה ולא יותר על תביעת עלייה גדולה; הצד שני, לא הסתלק העם
ערבי מההגדות לעלייה יהודית ברוח הפסגה באוטון זיכר ומחייב לפדי את ארצו
ארץ ומעבירה את החברעה הארץ מעם לעם.

העוברת טריון הסכם במישור השני, ז' א', שלא על דבר להסביר
Փערביות הסכם לפניו לרוביין – חייא, כMOV, פגבייה ומקפתה מזווד את אפס-
רויזות הפעולה המשותפה במישור הראשון. מפני שכאשר אני אומר יהודי לא
כיהודי, ערבים לא כערבים – אז בחגתי אבסטרקציה לנוזחות ההסתדרות, אבל
באים אין דבר כך. אין נפשו של האדם עשויה מחייאות-מחיצות. וכל תקופתנו
ח' א' מטיבת אהת מבחינה זאת, וערבים מחלומים מעונייניהם הכלכליים, מפני
שכרייע אצלם חיסוד חלאומי. ויש בו אצלנו כך. ולכן, כאשר פרדטן ערבי
גוט י' לפידון היהודי לפוליה משותפת, הוא צריך להתגבר על משחו, הוא גריין
להתגבר על מעורר בניימטי. יש שהוא מתגבר ויש שהוא איבנו מתגבר, יש שהוא
מתגבר לתמיד ויש רק במקצת. זה טריון הסכם במישור הראשון – זה פזע
במיشور שני. זה – הצד אחד.

צד שני, חובזה שישן פעולות אנטיאנג מסותפות זו סיינן התח-
לות המיעידות שתיתכן פעולה משותפת במישור הראשון – זה אומר לנו משה לבבי
הუיד הרחוק. זה אומר לנו שלא מוכrho להיות חזוננו חזון של ריב לאומים
בארך הזמן לצמיתות. זה אומר שיכל להיות חזוננו חזון של שלום ופעולה
משותפת על יסוד אמצעי היש, על יסוד הקיטים, אשר א' הביבה תקבל עליה את
דיננו, תחפר אוף דתאותם את עצמה אליהם. אבל, כאשר אנחנו מדברים חיים
בשחה כדי נזחנו המשותפת על שאלת הסכם יהודי-ערבי, אנחנו לא מתחווים לחזון
זה שבחירות היטים. כאשר אני משל בכיוון את המאללה היזמת, א' מציג השאללה
ובקשר לדעתם אם יתכן הסכם כזה ז' ז' מ' מחר-חרותיים, גניהם, בוגר המלחמה.

DOC 00399+

הוא איננו דואג לכך מה יהיה בארץ, כאשר ישבו פה 3-2 מיליון יהודים. הוא דואגה לדעת מה יהיה היום, על מנת שארלי בכוח ההסתמך הזה לאירוע הזה עוד 3-2 מיליון יהודים.

על שאלה זאת מוכרכה להנחת תשובה: שעד עתה לא נמצאה הדרך לכך, לא נגלה אפשרות לכך. והיהודי הקובל את ההסתמך היהודי-ערבי כתנאי בכל יубוד, כי הוא על ידי כך קובל את גורל הציונות לאי-חגשה. כי שבא ואומר: שבביל החשפת הציונות הכרחי הסכם יהודי-ערבי, הוא בזח כבר קובל שהציונות איננה מתחייבת להMbps. בעוד, על כל פנים, עוד לא הוכח כי הדבר הזה אפשרי. ואם לא הוכח כי הדבר הזה אפשרי – ז. א. שיתכן שחדבר לא בזאי אפשרי. וכי שומר שזה (הסכם יהודי-ערבי) הוא תנאי בכל יубוד להשפת הציונות – אומר את זה גם באופן מוחלט לבני אותה האפשרות שיזכה לדבריו הזה איננו אפשרי. ז. א. שהוואר חורץ לפדרע את משפט הציונות לאי-חגשה.

זוהי, בעצם, כל הבעייה שלגו. לו בזח היה המצב בעולם שקיים מדם אחדנו ומהעם היהודי ושביל יתר חלק תבל חם כבצע ללווש, אין מושפעים קובעים שום דבר ותס רם מסתגלים לדפוסים של שני העמים היהודיים, – אז לא אריכים היינו לפול ביחס חלק העולם. אבל המצב איננו כך. וישנו גורמים מדיניים גדולים בעולם. היו אמדי. ישנו עכשווי. יהינו, אולי, ביחסם עם גוף המלחמה, ונאמר, קודם כל, הערבים מתחשבים בהם מאוד. הערבים בשום פנים אינם מוחלמים מהם ואינם מציינים את הדבר כריב של שני צדדים בלבד.

בשבילנו השאלה הרבה יותר מודכנת. לעربים אין טענה לעשות את שאלותם לשאלות עולמית. זאת שאלה הנוגעת לפינה אחת בעולם, פינה חשובה מאוד, בשביבים פינה חשובה ב-100%. אבל אין מ יכולות להעמיד את זה באופן אובייקטיבי כ שאלה עולמית. מה שאין כך אנחנו. בשבילנו – זאת שאלה עולמית. זאת אחת שאלות העולמיות הגדלות. במיניהם היא ייחידה בתוד שאלות עולמית. ישנו, כמובן, שאלות עולמיות: שאלות של יחס מדיניות וஸטרטגייאלי בעולם וכו' וכו'. אבל במיניהם של מטללה – היא ייחידה בעולמיותה,

אין לנו הרבה סיכויים להשפיע על ערבים בכוח העולמיות של שאלות זו. אולי רק במקרה ידועה. כשט ערבים מעריצים את כוחם של גורמים מדיניים גדולים, אך הם פערניים גם (ומבזים מאווד) לגבי כוחם של הבורים היהודיים בעולם, כבודם כא השפעה. אבל העובדה של המונחים גדולים מחותרי בית, עקרונים מטורי כלכלן או מחוסרי שרשוי כלכלן – העובדה הזאת איננה מעיקה עליהם. הצד שבתביעתו איננו משפייע עליהם. מה זאת אומרת איננו משפייע

DOC 00399 g

עליהם? איןני רוצה לומר, שגם ערבים שאין להם ממצון בתור אזרחי עולם. בתורם באלה הם, אולי, מושפעים. אבל בתור ערבים השליטים על הארץ, הם אינם יכולים להיות מושפעים מזה. בשארם הם אינם מבוגרים מדווק, אם יש לו ולעולם כזה שעם יהודי הוא מחוטר ארץ, מדווק דזק א' ה' ארכיכים לוזמר כדי לתקן את העוזל העולמי הזה? הנימוק הזה אינו מוצא מסילותות לבטן.

מה שאליך כז כוחות עולמיים אחרים. דבר זה מופיע עליהם. פירושו של גען היהודי, אוצר מבית של עם היהודי, עובדת הייota העם היהודי עיר לעזאזל בכל מקום - זה מכביד עליהם. כוחות אלה יהיו אחרים לסידור העניין בפועל בכל מקום ומדובר בהם ימעלו באחריותם, אם הם ישאירו שאלות בלתי פתורותיהם ואם ישאירו שאלות של גען בנסיבות שונות בעולם. בקרוב הגורמים האחדיגיים הaler בועלם, בקרוב הארץ הגדלותה האלו ישנה מרכזים של מחשבה, ישנים מרכזים וונגשאים של חרגשה מוסרית, שיכולים לההנן לבורמי-כוכוז ממש בטיבן של השפעה על דעת קהל, במובן של לחץ על שליטיהם. השליטים עצם הם חלק מרכז המחשבה והחרגשה המוסרית חזקה. וכך נפתחות מסילותות למדייניות ציונית, נפתחות מסילותות להשפעה ציונית, נפתחות מסילותות לביטוס כוחות בעולם בעוד ציוני של שאלתו, ז. א. לגיטום כוחות שיעמדו בפני הלחץ הערבי ואולי יתגברו עליו. איינני יודע אם זה יהיה. אבל יש סיכויים, יש שבר לפאץ בכיוון זה. כדי המאמץ חזק, כדי יואר מכל מאמץ אחר, קרוב יותר לאבד, דחוק יותר שיכל לבוא בחשבונו.

DOC 00399

למעשה. אבל כאשר אגחנו מדברים עכשו על מדיננה יהודית – איןנו מדברים על מדיננה יהודית לעתיד לבוא. כמו שם מדברים על הסכם יהוד-ערבי – אין הכוונה להסכם יהוד-ערבי באחרית הימים, כי אם להסכם יהוד-ערבי לאלאhor. אך בשכונתינו פנסיון שאלת מדיננה יהודית – זו זאת שאלה של מדיננה יהודית לאלאhor ולא לעתיד לבוא. ואם אגחנו שואלים מהי מחותה של מדיננה יהודית בזאת, התשובה צריכה להיות מושר לעליה, בתור אמרע לעליהם.

הדבר הזה יופר משוח מקביל. אם נימחק בקושי גדור מארד של חעגין הזה של מדיננו וזה יabbrו מדבר הזה בלתי אפשרי, אבל אם יתבלח שיש דרכים אחרות לעליה רבתיה לארץ, – עליינו לדעת מה כאן העיקר. העיקר – עליה. בכוחה מה אגחנו גדרחים כיוט להציג את ענייני מדיננת היהודים על הפרק כתביעה לאלאhor, כתביעה שלגוי, על כל פניהם – בכוח המועבה שאותו הגודם שהיה עזירען קיבל על עצמו לטיע לעליה, יהודיע שיותר איגנו רוזח בך וחו סילק את ידיו טהעגין, ובכוחה המועבה שלא נסא גורם אחר שיאמר "אתה לא יכול", אני עשה את זה بعد האם היהודי, וזה האם היהודי, אשר איגנו יכול לוותר על עליה, בשאר צהו דט-החיים שלגוי, בא ואומרו: אם אתם אינכם יכולים – תנו לי ואני אעשינבון

זהו מחותה המכנית וזו היא הגדקה של תביעה מדיננה יהודית לאלאhor. אבל, אם בירושה לتبיעה חזאת ייאמר לנו: "זה אי אפשר", אבל עליה גדורות – כן, ואגחנו דראת לכם את הדרך אין לעשות את זה", – אגחנו נחיה מוכנים לדוד בדבר. וזה תחיה לעליה, ומדיננה חבוצה במועדה. סופה לבואן אבל שאגחנו גדרחים כיוט את עגין מדיננה, אגחנו מציגים את זה כאמצעי, כדרך, במכשיר של עלייה רבתיה, של החאהזות. עגמי מוקה, שמי פדור על עליה – זו זה לא ג' בכדי شيء במוגנות, אפילו לא במחוז-חכשה. יכול להיות שהייגר מאר-שרים זה יכול וביטחון להיות גם באלה. אבל זאת אומratio קליטה, התישבות, בגין אקלאות גדורות, ז. א. בגין חשיה גדורות. וחקלאות גדורות, חשיה גדורות – פרוסט שלטונו על מכם, פרושם שלטונו על אמצעים מלכתייט של בגין. כל זה כבר מפתיע. אידך פרושט זיל גמור. כי כאשר מדברים על דברי של יהודים, זו פוזזון: יהודים החיים בארץ חזאת, יהודים העובדים בארץ חזאת, השולחים ידם בכל מלאכה וחודרים לכל ענף כלכלי בארץ יבונים כל ענף כלכלי, אשר רק יכולם לבנות. כי הלא הייש הוא תמיד קטן מארד.

זהו אגחנו, אשר חשבים על הסכנות האלו, שמנסים להתרות לעצמנו דרך לסתיניות פשוט – אגחנו איננו שוכחים, כמובן, ואסדור לנו לשכוח, שאגחנו עם לבדר ישכו ואי איננו ארץ לבדר אשכו, אלא אגחנו מעוררים ומעורבים בעולם הסובב אותנו ה' בארץ מוצאו וארץ קבוץ-הגוליות שלנו. ואגחנו צריכים לשאול את עצמנו: מה הם זרמי-החשגה כיום בעולם, מה הם הבינויים

DOC 00399?

شبhem הפלוט מבקש מהרוניות לשל אלות הגדלות, באיזו מידת מה שדרוש לנו גם מצען בהתאם עם מה שפעה בעולם, באיזו מידת איננו בהתאם עם זה, וועלינו להסביר מרווח איזו בהתאם עם זה. בדרך כלל, איננו יכולים לומר להרשות מעובדת השוגן שלגנו, מה שאנחנו שׂוֹגִין מאחרים. העובדה הזאת היא דבר מה עיקרי טרוד בקיומנו. אלמלא היינו שונים – כי אם, בכלל, לא היה קמה כל התבעות הראת, לא היינו מפוזדים על סדר יומה של ההיסטוריה את הבעה הזאת.

אבל בכל דoor ודoor ניסתה הגיוניות להסביר את עצמה בשפה פרטני הדoor, גם כדי להוכיח מרווח היא פוכרחה להיות אחרת. והנה אנחנו עדין לכך שיעיון חַדְרָצִין עוזה לא לו כנפים בעולם, כובש לבבות. עדין איזו יודעים עד כמה הדבר רציג. העולם שקו יותר מדי בעוצם המלחמה שישובל ביום הלכות בעלות פקל פכיע, מאייב באמצעות, לגבי סידור העזין אחריו המלחמה. אבל ישנה ריאקציה עביה גבד מה שקרה בסוף המלחמה הקודמת, מה שיצין את סידור העניות בסוף המלחמה הקודמת היה ריסוק הפטיבות מדיניות גדולות לחלקים: ריסוק את האימפריה האוסטרו-הונגרית, ריסוק את האימפריה החורבנית, ערעו נחחים גדולים מהאימפריה הרוסית. ומכל הדברים ואשבריהם הלאה עשו מדיניות-מדיניות – יותר גדלות, יותר קסדות. אבל הרבה מדיניות זעירות עמו כתזאה ממלחמות הקודמת. הנה עכשו יש ריאקציה גבד זה, דבר טبعי. אבל לא סתום ריאקציה אוטומטית, אלא היצירה החדש של המדיניות הקטנות – היא הזיהה קשיים חמורים טרוד, יצרה סבך גדול. יש לסבך הזה חלק בשישי המלחמה הדוכחת. על כל פנים, הסבך הזה שיטח חומר לניצול בידי הגורם הכספי לחרור באמצעותו את המלחמה העולמית הזאת.

ונבון הדבר, על כל פנים, שהציגו הזה והגיבו הזה של הפטיבות גדולות לרוסים – גורם לאבדן נכסים חשובים טרוד של תרבות, של כלכלת, הוציאו מרכז אנטיש לירק לטמירה על גבולות, ליזו. ועכשו הכיוון הנा לקראת אשיבותם גדלות מחדש, אבל לא אשלג חטיבות של שלטון מרכז אפיק על פני טחחים גדולים, אלה חטיבות של ברית של איגודי מדיניות, של איגודי חבלים, סידור פַּדְרָצִין. וחרבר הזה מוצע גם בתוך פתרון המתאים גם לשאלת הפיווחת שלו. פגנו. וחרבר הזה מוצע גם בתוך פתרון המתאים גם לשאלת הפיווחת שלו.

ובחיות שאנחנו עם הלהות טרוד אחריו תיאוריות ושיש לנו צורן גPsi בכרן, עם שמרובים בו אנשים שיש להם צורך נפשי שחיה להם חיוריה שיוכלו להיות לפיה; ובחיות ששאלתו קשה טרוד, קשה בسؤال; ובחיות שבפני הדבר למטען טקשי ולחשוף איזה מזga על. – מכך הצעות התרה וונגינה חלק בתוכנו להען לפתרון הפלטי הזרה בחור פתרון כולל לסתהנו.

DOC 00399 J

השאלה היא זו: באיזו מידת ריפוי הדרציה כשלעצמה פותר את
ההשאלות ואנו רוצח לתוך את חשבותיו: כשלעצמה איןנו פותר ולא כלות. בתוך
איזה מושג מופשט, פדרציה - איזה בו שום עתරות. ואנחנו צדיקים לחזור לשורש
העדיין. מה דרוש לנזוז - עליה גדולה. ושאלת הרשותה היא אם הדרציה
בוחנת או לא בוחנת עליה גדולה. בזה היא תיבחו שבילנו. סתם פדרציה
כעולם - זהו איגוד של חטיבות קיימות כבוד. ואין להביא ראייה מזה,
שכניה, עליה הדבר לארכז חדש את הבלון או לארכן חדש את חבל הדונן או לחייב
אתך גדול או לשני אובליטים ובזה יימצא מרפא לכל הנבעים. כאן אין
להביד, שאח瞳ו הדבר אפשר לעשות עם סוקיה, אמי' ולהלבנו. לו היה השאלת
כאן כמו שפ, ז. א. ישור ההדורים בין חטיבות קיימות, כי אז בודאי שאפשר
לעשות את הדבר חזם מה. אבל לו השאלה היה סיכון ניבורים בין חטיבות
קיימות - כי אז היה כורך בפדרציה. לו בעיתנו בארץ, לו בעית ההסתמך
היהודי-ערבי היה שłów בין חז' מיליוון יהודים ומיליוון ערבים - אז לשם זה
לא היה דרישה פדרציה! איןנו אומרים, שבין לילה היה גמצה הפתרון, אבל
ההדרוז היה מוחוו שמסוגל היה כמעט למש ביד, לו לא היה השאלה השאלת.
כל חקוש הוא שמי' זאת השאלה של שלום בין חז' מיליוון יהודים
ומיליוון ערבים, אלה השאלה היא של הסכם מיליוון ערבים שהיהודים יהפכו לחז'י
מיilioן ל-2 או ל-3 מיליון, בשקב הראשוז. זהה השאלה. לגבי השלום בין
יהודים וערבים העמצעיים בא"י - הדרציה אינה מעלה ואיננה מורדת. לגבי
שלום בין מיליון ערבים ובין היהודים, על מנת שהיהודים יגדלו פי-4-5-6-7-8-9-
הדרציה כשלעצמה לא אומדת כלות. השאלה היא זו: איזו פדרציה זאת מה יהיה.
שאלת איזו פדרציה זאת מה היא - מתחילה לשנים.

קודם כל, אם הפעם היזאת בתורה מפורה, בתורה דבר מה שיטנס
עלינו עקרוני - האם היא מביאה עליה יותר גדולה ובען, אכן יש תיאודריה,
וכמו לכל תיאודריה, כך גם לתיודריה היזאת יש רגליים. ותהיודריה היזאת אופרת,
שאנו נורחיב את המספרת - יכול לעוברים להסבירים לעלייה יותר גדולה לא"י. באשר
כל צפוך שחרדר מנצח במספרת הארץ יש מיליוון ערבים ויש חצי מיליון יהו-
דים, ערבניהם, שנגייע עד למיליוון יהודים וכבר יש שניון מס'ו, ואז כל חוספת
הזהה אוצרת רוב עברי בא"י. אבל, אם נורחיב את המספרת, אם בכלל בה גם את
עבאי מזרחה, גם את הלבנון וגם את סוריה, הרי שכן לפניו כבר חסיבה של
קרוב ל-5 מיליון ערבים. ובמ"מ אין תקלות, נניח, ערך מיליוון, עוד שני
 מיליון יהודים, היינטם מיליאם יהודים רוב. ואמנם, היהודים יהוו רוב בא"י,
אבל אז המיעוט יתקבב בא"י הוא אבד מ拄ה והוא רוב במסורת חרתבה. ועל
הערבי

DOC 00399 K

ישגה חייאוריה כזאת. ישנה גם חייאוריה אחרת. ישנה חייאוריה האומדנת שטוטליטריות זהו דברמה הטבוע בנפשם עט. יש הרבה טבות חדשים ממלחה- מה חזאה, אשר היא רק טבות חדשות לדבריהם יתנו "טוטליטריות", "גייס חמיש" "טלהטה قولלה" וכו'. אונחו יודעים חיליך שליחות אם השתחזרותם של ארוגות ערבי. רואים את המהלייך הזה בטוטריה, רואים את המהלייך הזה בעירק, שבמקרה שהמידינות האלה געשו יותר ויותר עצמאיות, – בה במידה החטיבה הלאומית, שאיה הרוב בארץ, השתלטה יותר ויתר על כל עמדות השלטון ועל כל ענפי החיים או מפלמה יותר ויתר. רוב – שואך להיות 100%. אונחו ראיינו את הדבר הזה. על גבגו חשו חורשים בפולניה... יכול להיות שנגניע למשדר זה של חיים שהחיה זאתUrboha הדרית לא להשתלט. אבל זאת שאלה רחוקה עדין. הדבר אונחו מוכרים לחוש לו ביום הזה; שם תינתק האפשרות ללאומיות ערביתה להקי שטח יותר גדול כחטיבת אחת, – היא עלולה להיות גורה פורה ולא יותר לפשרה, איננו יכולים בסוט פנים ואוטם להעתלים אפשרות כזאת.

אוי איגני יכול להאריך יותר מדי, ולכז, אוי מתקשה לטעל את הדברים ב.cgiות פשיות, מדברים בתוכים ומדברים שנאמרו בעל-פה, ואני אוזע רק בזקירה זאת מה שהזגד לי מופ על ידי פגחיב ערבי אחד, כאשר נסחתי לתאר לו את חייאוריה הראשונה. והוא אמר לי בדרכו כלל, אין פרוציה אשר חבויה לעולם ביז-ליך, זה דבר ערבי, קידם כל. דלא את תפיעו לנו להקימה. וכיום מה אונחו צרכיהם לדאוג זהו שכל אחת מהארצאות האלה היה ארצ' ערבית ותהייה ארצ' עצמאית, אם כל-אחד ואחד מאנדו בארצנו יפלג את חותמו זאת – אוי במשח חפטן, אולי, הארץ הארץ האלו תחאזרה, וואז היה זאת פרוציה ערבית.

לגביו פרוציה בתוך עדרון, בתוך פטרוח לעתיד – האם זה יביא האפשרות או לידי קזרניות יתרה? – יש פנים לבאן ולכאוץ. מבניינה זהם בשוט פנים ואוטם אין לנו לאמר למפרע "לא" ובשות פנים ואוטם אין לנו לאמר למפרע "הע". הפקים שאפשר לדרש מאנדו, המכסי מודם המתאים לנו, ההולם את מאנדו בקדודה זאת הוא שחשאלת הזאת מפמוד על סדר יומנו לבירור. אונחו בהחלש רשיים וצריכים להשתמש באפשרות הזאת, להשתמש בסיסמא חזאת לטם בידוד האנט-רוויות השפונזות בה. אינגד יכולם בסוט פנים ואוטם לנוקות עדשה בשט תנועה אונחו פמייבים את דבר הזה.

אבל ישנה עוד שאלה לגבי הפרוציה – וזה מהלייך בנינה וכייד הדבר הזה ישחלב מהלייך בנינגן אונזו בארץ לפעעה. לבאן הדברים מרכיבים מאוד.

אם עינינו לעליה גדולה – הדבר הזה מהייב שלטונו. אחת היה אם היה זה מרים יהודית או ח'מצע איזו תחבולת אחרה לטם הגשמת הדבר הזה.

L 00399 DOC

אבל השלטונו שיקבל על עצמו את הבשetta הדבר הזה, יהיה זכות לאבאים ממלכתיים גדולים לבעזותו. ובם מדברים על מדראזיה, אז כרגיל אגלו, שכשר מדברים על נושא אחד – שוכחים את כל הנושאים האחרים. מדברים את עניין הדרזיה בדבר שיש לגשת אליו ביטה חיובית ואפיילו בכל הדירות, אז אומרים: לאט-לאט, בהדרגה. ואומרים: לא נחihil מדרזיה מדינית, אלא מדרזיה כלכלית, מה פרוש פדרזיה כלכלית – החלב הראשו, לכואורה, של פדרזיה כלכלים-זוחי אחדות המכס. מה מה תחילה ברמניה? – ב"אל פערזי". הינו מדריניות הגאנזיות מפוזרות, וזה חרסו את מחיצות-המכס שביניהם וזה בנו חוטם מכס אותו שתקוף את כולן כמו משוק אחד שמחבר את התבאות. על גבי חוטם חוטם חביבן של אחדות פוליטית, עד שהוקמה הקיסרות הגרמנית תגרולה. אז – אומרים – כתהיל פזה. מה זאת אומרת יתחילה מזה? – אנחנו ב"אל רוזים להקים קלאות איגננסיבית, אנחנו רוזים בא"י להקים תעשייה, אנחנו רוזים בא"י לאחוץ בכל פיני אמצעים טמיוחים רך לא"י, כדי להפוך אותה לארץ קלייטה להמוןיהם. חיכן כאן בסיס בטוח לשיחוך בין א"י והארצות השכנות אם החקלאות והחעשיה תהי' בנה – אז ה"אל" הינה הבנה, אויל, בראש וראשונה-כלפי הארץ השכנות. אנחנו יודעים חיטב את המשברים הדרומיים בא"י כתוכאה מחלוקת הארץ בתזרע מהארצות השכנות ואת התביעות של קלאים יהודים וערבים שבאו לדרכם להטיל פגע על עבוניות סוריה ומצרים. היהת פה אבל משלחת כזאת, ובכן, דבר מאור לא פשט.

ושוב, אבן-הbone היה עלי. שוב אנחנו יכולים להזכיר בבחין שני שלבים: שלא הבינו מהheid של הארץ, אשר אז טל המבנה הארצי – גיסטרטיבי שלה ובכל אמצעי השלטו עליה דרכיהם להיות רוחמים לחודשה זאת: לאפשר יכו יהודים ותאזרחותם; ושלב יותר מאוחר, במאט טאטוי יואר: שאז אפשר היה לחקור את קשריהם בין הארץ והארצות השכנות. וכיולה להיווח פדרזיה כטורה אחרונה בטהיליך הזה. אבל עתה מאור להגיד שזה יהיה יסוד, אשר יסייע לנו להגייע לכך למפרע.

אם לאור הדברים האלה אני אחזור לשאלת "אייחוד", אז בזבזע ל"אייחוד" ישנה חורה שכחוב וישנה חורה שבעל-פה. ישנה הבטחה להעביר את חזרה שבעל-פה כולה או כמעט לזרה שכחוב. החבטחה חזת פרט נחלה. אנחנו מוכנים למלויה. איינני יודע, אם הבטחה היתה ניחנת, אלמלא היהת מתעוררת השאלה, כאשר גתרסח המכנית "אייחוד" ושם אין זכר, כמעט, לדינמייה וכולה כבוניה על טאטיקה. גמור, אפס, שמי שיחסוב הוא יושב החוץ ובידל, אבל לא ברור איך ובאיזה מידה. אנחנו שמענו הזרות מאגשי "אייחוד" שם بعد עליה, بعد עליה מחרמת, שם אין חולמים את העליה בהסתמך הערבים. שמענו הזדמנות

מ/ס 399 00 00 DOC

בגלו. שמענו שם נבד מיעוט יהודי לאנטישות. השאלה היא זו: היכן בכך ההצהרה הפודטלית והיכן בכך האמת הפגונית, הדבש שהאנטישם מעתידים על חכרים. ושאלת היא זו אם יש לנו אכן ויתור על עלייה, אבל בעקבותיהם מחייבים לא חפץ הכרוניה מברעתם, לעצםם מכרייך יותר גראוטם. ואין ספק, שכתוצאה מהופעה הקבועה הזאת, נוצר הרושם, שישנם גורמים, גורמים חשובים באירועים אף לא בנסיבות, המוכנים לוויתורים מרחיק-מלכת ומוכנים לחולות את עזיננו בארץ בחשכת הארץ שכגד...

אני רוק רוזח טיחיה ברור. כל החיוב לבני החתירה המתמדת להשגת הסכמתן חזך שכגד, אם יש לכך איזה סיבוכים שתהוו אבל בדרך שנΚΟΡת-המוציא חילא השגת הסכמתן חזך שכגד ובלעדיה אין לנו תקומה – אז עניין השגת הסכמתן אבדון ברוגע, שגנאי, אגנלייט או אמריקאים יאטרו לנו עלייכם ללבת ולהשיג הסכמתן חזך שכגד – אז השגת הסכמתן חזך שכגד אבודה; אם האגנלייט או האmericאים יגידו לנו "אנחנו מחשבים בשני הצדדים וางננו נקבעו מ-^{איננו}", יודע אם שכגן תחיה קביעה, וזה יקבל מה שם יקבעו, אבל אם הצד הערבי ידע אם שכגן תחיה קביעה, הוא יחשוש שהוא הקביעה תרעהו. ואז חזו יגידו בעטתו לפסקונה שאולי ברגע לו להכנס במזיאט לשם איזה עמק השווה. ברוגע שהוא ידע שההלך הזה סדר מעליין, שפוזרים לו לאבעו, ששולחים את היהודים אליו להשיג את הסכמתן – אז פס כל עניין אבדו לתה הסכמה. חייתה לנו דוגמא לכך בספר הלבן. לאחר הטפר הלבן נפקה כל נסיה אצל מערבים להיפשר, כאשר הם ידעו חיטב, שהם לא ישיבו מהיתר דיבט יומר מאשפַּא נימצֵא להם בספר הלבן. ואז הם אוחזים בספר הלבן, אם כי דיזרטט יזהר, זאיזה פערזיזט בפערזט עט יהודים. נכון, טיש חגה אזל ער – ביט שללא יקוט הספר הלבן משוט שמייהודים מתגדייט לו. משוט זה הם כל כך דיזרטט אזל המטלה להגשים את הספר הלבן. אבל זה לא מוביל אזלם רצון להטה- פשר עט היהודים.

וכל הופעה של קבוצת "אייזז" או אחריות היוצרת אצל העربים את הרושם שאצל היהודים מתרבר הלך-רוח לא לעמוד על זכויותינו המוחלטות, אלא לתולות את עניינו בחסמתה הערבית – היא מבהירנה זאת סותמת את הבולל על האפס- רום של הסכמה חurbנית הזאת. ז. א., על ידי הדברים האלה משיגים בריוק את החיקך מה שטוארים אליו. צריין טיחיה לערבים ברור, שאין לנו כל חלום ושאצנו חושבים את המשבות הללו למחשובת-טרוף אל השולטות מתמדת, חיים על חרב לאנטישות בארץ הזאת. אבל צריין גם שם ידווע, שפה יש אבוד קשה, אשר בשום פנים ואוון לא יוכלו לפאה אותו. וחופעה Sheldon כפוי הערבים איינזא נollow להיות אך ורק הופעה של הטפה לשלוט – היא מוכרת להיות הופעה של הבלתי כוון. זה לא אומר הכלת כוח דזק מזווין (אם כי גם זה חשוב מאוד),

מ.) 00399 DOC

אלא הבלתי כוח בפובע הרבה יותר דרב. גלייה — זה הבלתי כוח חתימות — זה
בלתי כוח רבי יהודים — בלט כוחו הופעת יהודים בחלוקת טוגנים של הארץ
— בלט כוחן מלך-זרוא בינו יהודים שאחרי המלחמה מוגרים לסת עלייה גדרה —
זה הבלתי כוחן הלך-רווח בין יהודים שאף ישראל מוכרת למת תשובה לשאלת
הגולה במדדים גדרלים — זה הבלתי כוחן פוליה עגנה וגדצת של יהודים, מזו —
לה מדינית באפריקה, אגדליה, בדרכם אפריקה, בכל מקומ — זה הבלתי כוחן;
אחדות של היישוב היהודי — זה הבלתי כוחן האנוש העולם עברי בפני עובדה של
רצו-חיים של העם היהודי המכובן לארכץ חזק — זה יותר עם הדגשת כי האפשרות
של איים לדוד-דודות בארץ חזק בין העם היהודי ובין העם העברי במצב של
ארב איש ברעהו, של אי האפשרות, של חומר הצורך בזח, — משג' חיסודות האלה
אחד כיוום צדקה להצראף עדתנו בשאלת הערביות.

¶

אפריקן אמי רוצה לאטזר פלייט אחדות על ח' ג' י' ס. אמי

בלתי שאלת האוצרות: מהאם יש מקווה שהגנים שלנו יביא לידי כך, שבוסף המלחמה
יעמוד לרשותנו כוואר ירושה אבאי' במידה שהרבר חזק איבנו בא בחשובו, ויתחנן
שאיבנו בא בחשובו, באשר ייחיה פרוק נסך (ז. א. היה דימובייליזציה) — אז
מה ארבותה בגויס בימייה שהגנים שלנו מוכנים אימון — חם לא יוכלו לקבל
את אימון חזק במקצעים מניטאים באוטן יותר מכובן למכליתן אם זהה שאלת
של מאמץ המלחמה — אז האין שרות אחדים של מאמץ שם לא פחות השובים מאשר
גיוס, חות אוטר, שאחומ ואנאלט האנשיים שהם בתוך חיילים שומרים על איזה
מאנן או שעופרים ומתקנים עד שייהיה להם לחוביל קש — יכולם להיות יוצריים
בבית-זחקלאות" —

משמעותו היה, קודם כל, בכל הנסיבות האלו מוגנות במישור, אשר

הוא לפחות מעניין הביאו לחוז. ואין כל גביעה בין שני המושדים.

יכול להיות, שהקמת מלויבות שלנו בסיטואציה מירוחה בסוף המלחמה,
אשר איבנו יכולם לטער אותה מראש — יביא לידי הקמת כוח יהודי אבאי'. זה
יכול פארד לחוז. ולשם התקווה חזק בלבד — כדי הביאו. אבל בשום פנים
וזהן אין להשביר בזח את הביאו. לא אלה היו חכמיים העשויים העמוקים
ביוורר של הביאו.

וזאנן מרצה לעצמו לקבוע שהמניע הנפשי העמוק ביוורר של הביאו
 היה מרצו לחלק באה' טלר, היה הרצון להיות שותף למלחמה חזק,
 גם אם זה לא מביא לידי יצירת כוח צבאי יהודי בסוף המלחמה בארץ, וגם אם זה
 איבנו בזח פרט פוליטי.

DOC 00399

כאנ' שאלת אחת היזחה, וזהיא מסקניתה: האם יש בטעון שטעמך נור
המדיני, כתועצה מלחמה זאת, יהיה בהתאם למידות הביוו שלנו? – א, אזי
אזכור: אפיילו, אם זה איננו סבירות ליידי יצירח בזאת צבאי יהודי, אפיילו אם אין
בזה רשות פוליטי, – היו אלה בחוריות ואלט' בחרות כבר עכשו אשר רוצחים
להיות במדיט', כדי שהייה להם חלק וzychלה באבאו, כדי להלום במלחמה היזחה גבר
היילר.

אני רוצה להזכיר לכם מסקנות: שאילולא פעל המכב הנפשי הזה,
שאילו היה המכב הנפשי הזה ליידי עובדא של ג'וס אלט' – כי אז מעתדו האמור –
די של היישוב היה בלתי-אפשרי. כי אז היישוב שבחינה מוסריה לא היה יכול
להחזיק מעמד והוא היה חנק בתווך, חייחי אוזמר, הרשות אקלזון. וחוץ השחרור
מהחרבשה היזחה על ידי הביוו. וזויה הסיבה של מהיאות הכתבים לחיל, וזויה
הסיבה של הלחם שיש ברוחבי היישוב. (אינני יכול כל פרט ופרט בתוך היישוב
השלענזי הזה), כאשר מזכירים לו על הפעולה של איזו מלווה יהודית. וזה
שמידליק מהיאות-כתבים, כאשר מזכירים שיש מלווה יהודית בחזית וכאשד, בכלל,
מלוגה יהודית זוכה לכבוד ולחשילה.

אבל, כטו כל דבר אונשי גדול, הוא מרכיב בנה וממנה עיגנים.
יש כאן ארך של כמה וכמה טבאות, לחוד מהענין המוחדר שיש ליהודיים ושייט
ליישוב היהודי בטור מרכז של חברה, של מצפון ובו של חומש לפועל בשם העם
 היהודי, לשגש שאלה של הזדעה בציירה הבין-לאומית. ובאשר יש בעיות במצוות
התקיכו שבעו מרחוק וטքרוב/^{לא חיכון} או-הצעת יהודים בין האכזרות אלה איזה ההופעה
האפשרית. רואני לא רוצה להזכיר בהסבירה יותר מפורשת, אבל גם אם לא כחוב
"יהודי" זום אין דובל, – אך בכוח של התגדבות גדולה ובכוח של המטגרת שהצטברו –
היישוב היהודי – הובלטה ישותנו במערכת היזחה קיבל כל העמים שבמערכה. אני
אזכור, על זה יזכר לאומי בריא של התבאלות. כאשר אי-התבלות מרושה טמטוש,
פרושה מהיקם מהמהה. ולישוב כישובנו – חזי מילויו, עם קטן (לפי הממדים
שבTEGERה, אולי, עם לא כל כך קטן. המרונויטים, הערביים בעבה"י – הם גם כן
اهז מילויו כל אחד), עם קטן בפזרה, אבל שהוא מצד של שאיפות ושל הכרה של
עם הרבה יותר גדול – בשביבלו להיות ממושטש, לא להיות בפלט לגמרי – זה שוב
זהה יוזד מחזק, שהוא לא היה יכול להחזיק מעמד בו.

עוד חיבור אחד – וזהו הצורך והאפשרות שיש ליישוב זהה להתחזק
מכבושים אגב הביוו. אין ענף פועלה בארץ, אשר בו יהודים מתרבויות שונות,
מגזרים שונים, מזרמים שונים, מעמדות, מפלגות, פינוי-ארץ וגושים כאלה כמו
שהם נפחים בצבאו. אני אינני אומר, שлемחרת כניסה האנשים לצבאו נשכח הכל,
עלם הכל, הכל מיטשטש וההופעה שלהם כאנשי אבא מכרייה בגבור הכל. זה לא

00399

חיה מוציאותי, אולי היה הדבר כך. אבל אני חוזר ואומרך בברופך יחסית, בחשווה, אין שום שדה-חמיים, אין שום ענף פועלה אשר בו יהודים (כח שרדיים איש פרעחו) נטשיהם במייה נזאת של שוויון ושל הכרת השוויון, כמו בזבב. ואני אושב, שהחלהין הזה של לייבור עגמי נמצא עדרין בראשיתו. אני חשב, שככל מה שהוא עד עכשו, לא היה אלה הקדמה, והחלהין הזה עוד לא החל, והוא עוד יחל. ואני חשב, שאנו חנו עומדים בפנוי דבר-המתה חרש, כתוואה של חיים בזבב. אני אודה לך מגני, על כל פגמים, רוגח זהה.

אנחנו עומדים בפנוי התבקעות איזה מעין חדש בתוך חיינו בזבב.

דוקא משום שאנשים שעשו דבר מה גדול; דוקא משום שאנשים יאזור לבורי, נקעו לגורדי מסלול חיים לרביבל; דוקא משום שאנשים, כדי להפסיקו יחזיקו מעת גשמי בזבב, מוכרים לחיות חייה-הכרה של חייל יהודי יום-יום, ז. א., הם מוכרים לאמרם יום-יום, לאי שיטת ק' "אני עשית את הדבר הנכון". אני אינני מתחרד על מה שעשית – "אני חייל יהודי במלחמה גבר היטלר. אני עושה דבר יותר חשוב מאשר מישחו אחריו", זה יוצר רקע גשמי לשינוי-ערביין. וארקע הגשמי הזה הוא מנגנה גשמי לכולנו. ובמקרה שירבו יסודות בעלי הכרה ומונדייס מכך בזבב המגוטיט – ילק וימתח הדבר הזה.

אבלו הדין לבני הארץ, בריך היה לה יות. הדין לבני הארץ תמיד. אבל יש הבדל. ז. א., הארץ בתוך מסגרת ישובית כללית, בתוך מסגרת שהעמידה לעצמה למטרת דבר אחד עיקרי מאוד, אולי, דבר שיאו עיקרי ממוני בראשונות, שוב, אנשיים, אשר, אמנס, לא למורי נקעו מסלול חייהם, אבל, כאמור, ברית איש עם עתו וככלמי איזו סמכות לאו – מתחייבות, שרכנים לאחת בכל רגע מסלול חייהם ועם להפסיקו את חייהם, שום אם חייהם בחברה זואות ושbone אצלם ההכרה זואות היא נחלת הכלל, – גם האל הנגר כוח מלבד כזה. אבל כדי לדעת את ההבדל. קודם כל, זה דבר תמיד, של כל מנות השגה. וזכה – זה דבר קדר ביחס.

אניה – כאשר אתה בזבב – אתה כל הזמן בזבב. זה לא תלוני אם יש לועדת הבוחרן תקציב בשבייל מלטיה עד איז לומאס קומסאך תקציב בשבייל הפלמ"ח, זה לא תלוי אם אתה צוריך לעבוד חצי ימץ ולהתפרק חצי ימן בغال סיבות תקציב – בירות, משקיות או אחריות. אתה כל הזמן א'יש – צבא.

ומלייחת – זכינו שמלאכתנו נעשתה על ידי אחרים. זכינו שמישנו אחר מגייס אוחננו לצבא, בשעה שלאחר-Anchano בעצמנו מגייסים את עצמנו. אז וזה יש הבדל וציני בשאלת האחדות הלאומית-הישראלית. אני מזכיר לדברים ברדיים מאוד. אני מזכיר לטבילה עם רביעיזוניסטים.

R 00398 DOC

אין ולא תיתכינה לנו פגימות עם הרבייזיוניסטים במסגרת הארץ. ים לנו פגישה עם הרבייזיוניסטים, עם הנער הרביזיוניסטי במסגרת הארץ. ואני רוצה ל��וח, שהגבישה הזאת עמה רביזיוניסטים באבאה תביה ברכבת, קודם כל, לרבייזיוניסטים (קריאתו צאו...), אבל על ידיך לנו לכולנו. באשר אני אינני רוצה את הרבייזיוניסטים לאיזה שבט בישראל, אשר תקנתו היא בעמדות איזיהם מחייבת של פגודים. הם בני ישראל כמונו, והם בשלב ידוע של התפתחותם געווון, נבדק בהם חידק, ניתנה איזו דחייה למחלף מחשבותיהם, נוצרו מושבים, נקבעו יחסיט. זה החגבש, זה נקשר. אני אינני סבור, שאין מדרגת חום שכור - לה לחתיך את זה. איזו חום, שתיכנן, בכל זאת, איזו מדרגה - חום שתתחין את זה. איני אינני מטיף מה לפרש עם הרבייזיוניסטים, אבל אני אומרו ה ר ב י - ז י ז ג י ס פ י מ - ז. א. ב ח ו ר י מ י ה ו ד י מ ש ה ל כ ב ד ב ד ר ב י ד י ד י ע ה - הם יכולים גם ללחט ב ד ר ב א ח ר ת א. אפשר לחולל בקדבותם חילויים גנשיטים. הם לא מחוסנים בכך. צריך לדעת איך לגשת אליהם. צריך לפחות מתחמים חדשים, צריכים לייצר סבגון חדש של יחסיטם, של דבר של השפעה. לפחות מתרומות אחדות. כולם עומדים בפניו אותן הבעיות, בעיות של חייל יהוד. לכולם יש אותה שאלה של כבוד יהודי או של ערביו, של פגיעה בכבודו. כולם סובלים מאות הקפדות וכולם נושאים הם גשם לאוותה גדולות. אכן יש רעיון. ואם יהיה מגייע, ואם המגיע הזה יפעל והוא מכובן למטרה, הוא עלול לאוילן גדולות.

אבל אם זו לטעמי שאלות: היה מרטין לא יהיה מרטין; היה כוח יהוד או לא יהיה כוח יהוד. - אך אני רוצה לתלוות את עצמי באילן - באילן של ממשלה אי. בחוגים ידועים של השלטון מה רוחות שתי תחנות האלווז. תורות ותורת שאנו חזו מתחביבים אך ורק לשם מרטין. ואילו היה מה הנחה כזאת ויחד עם זה היו אמורים מה בכם, יחשבו הם. אבל בסופו של דבר זה חלום-שׂוא. אבל בינתיהם זה מועל למלחמה - אך גבירותם. אלא שביגר-תים זה מכביר על חייו היהוד וهم רוצחים למטרת איזו. אך זאת אומרת, שזה לא כוכן, שגם אנחנו מתחביבים - אך יהיה לנו מרטין. וישנה דעה הרווחת עוד יותר - לייצור כוח צבאי לחרת המלחמה. אך לו היה זאת הנחה שאין להתפעל מיה - אך חלומו להם חלום-שׂוא... אולם נעשה דימובייליזציה וזה יפארו עם האבוד השבור... אבל, אם בתקופת זה מסיקים מסקנות הלכה למשה ומצחירותם נגד בידוט רחב ומלאים חששות נגד הבrios העולה, - אך אני אומרו כי יודע, אולי באמת יהיה דבר כזה?

DOC 003995

אבל אמי איגנוי בפטוח, ולא האיטי מטייע לאיש להיות בסוטה בזח, שפטוחו עתה נקבל פרט מרינדי וכחוצאה מזה יקום צבא יהודיה, ובמה שאננו בפומון שאטפלוא עשינו את זה - היינו מקבלים קדס מדיניות; שהיינו מגדלים מלאו הגדיל את עובדה אי-התקבילה. אמי יודע, לטשל, עד כמה ממשלה אמר "מעוגינט" בחדות היישוב אז בחדות התגובה הציונית. אבל אמי יודע אף כמה היה מומחה לנויל גולדן או עובדת חוסר האיחוץ של היישוב והתגובה הציונית. אותו הדבר אנחנו מחדדים לעצמנו עד כמה הממשלה מעוניינת בזה שפטוחיתם, אבל אנחנו יודעים עד כמה הארכימיניסטרציה הוצאה הינה מונחת גולדן או אמר "ההגבשות שלנו..."

ולגבי כוות יהודיה אבאי - מי יודע. איננו יכולים לנחש עתידותם הכל יתפרק. כי היינו נוחנים את הדין בפניו ההיסטוריה, אילו בשעת רצון לא היינו מוכנים או לא עשינו את המכסייזם שיכלנו לעשות כדי להיות מוכנים. אמי מתר לוי, שבאנו זה אין לנו על הלכות-יסוד שאיננו יכולים להשילך את ישבנו אך ורק על המספרת הצבאית, אלא לפחות כל חזון את כוחנו העצמי לדודו - גיא השוגות ולגלווי השוגות החיצוניים והפנימיים. אבל זה שבתקופת המלחמה אי אפשר היה לחזקיה את ההזרמנות הוצאה - אמי הושב, שום זה היה ברור.

ועוד דבר אמי רוזה אמר. יבראו ימים ומלחמת הוצאה תיחפה גםלאה בעבר. אינני יודע איך העולם יתקיף עליו, איך הוא חשוב עליו; אם בתריקת שגייט או בתגובה גרולה בלב. אבל היה מהיה חוויה החולכת ונדרבת עכשו וגנטה ברגעו של הדור הזה. זה היה שגב נפשי משונה מזו בՁבילה ישב ביטרנו, אילולא לא היה לו חלק בחוויה הוצאה. זאם בר/לגבוי היישוב כולם (ז. א. ג., כבוריים כניטים).- ברור שיש מאמץ מלחמה אחרים. אמי אמרתי את זה באיזו מיזדמנות כבד. אבל אמי אומר את זה, כאילו, אמי אומר זאת בפעם הדאסונה. ברור שি�נסה קלאות, תעשייה, פדע, טכניקה. בכל הדברים האלה עובדים בטבילה המלחמה. אכלנו קלאות מוקפת חיליה של זהה. זה אכלנו מפלל חולוץ. אבל בין אומות העולם - קלאות זאת עבותות יום-יום, עבודה מפרכת לפעמים, מעסמתה וכו'. והקלאות ביחס לגבא - זאת שאלה של הזמן תפוחי-אדמה, בשבייל הזמן ריבבה. ולפעמים מקבלים תפוחי אדמה טובים ולפעמים מקבלים תפוחי אדמה ברו - עים טרוד. ו חדרי זה | מכת-חלונה לסוכנות היהודית, וחובבים משקים לפניו כט הסוכנות לשפטם כבוד מבחינה האחריות הלאומית. ובשביל מקום כמו בעיטה-

בדנור או כבו אשדות יעקב, גם בטבילה "עטיפ" ברמת-גן - חרבת המפעלים של תעשיית ריבבה ושיטוריים זה מפעל חולוץ יהודיה, עבודה עברית, ביילוי אפסדרו ות חdishות של גיאול פיריות הארץ. כל זה מטרף למאמץ החלוץ. אבל בגבנה מיטי-רים ריבבה בחוודי ומיטיניים ריבבה במצרים ומצריםים ריבבה באגניה, טריון שט פעליהם חולוציים. וחזבאו ניגש ל"עסיט", לאשדות יעקב ולנכעת ברנדי באומה-

DOC 003994

אמתחמיהה. ובכון, ישנה ארץ הודה והיה, לכל הטוב, ניטרלית במלחמה הזאת. ושם נעשה מאמץ מלחמתי כביר, כלכלי. כל בתיה הח:rightות עובדים. בתיה ח:rightות למאות הוקמו שם בשבי המלחמה. מדוועע? - פנוי שכדי למכור אותה. אם האב קונה - הוא משלם מחיר טוב. וכך רצראה עד כמה ממשלה א"י איננה מחייבת כל חזדנותה, כדי להדגיש את חשיבותה מאמץ המלחמה הכלכלית ולהעדיף אותו על פנוי מאמץ המלחמה הצבאי. אבל מה היה, לו הסחפקנו רק במאמץ המלחמה הכלכלית? - היו אומרים שמכרנו הארץ-אדמה במחיר טוב, נהנו מהמלחמה הזאת, נבנינו ממנה... כאשר יש ביחס לצבא - רק בז'ר'ת בז'ר'ת המאמץ הכלכלית הזה נחטף לאמץ מלחמה ולא לאמץ מלחמה של ריווח בלבד. פנוי שאל יש עם העומד בטערכה בכל הפעולות של החזית, בכל ברחות חזית - גם בעורף, גם בחזית, גם עם נשק ביד, גם ביזרגים בשדה ובבתי הח:rightות, אגשי מדע במערכות. כל עם עובד למלחמה. אבל כל זה נחטף לאמץ של עם בז'ר'ת ה-י'וז, בז'ר'ות זו שיש פלו-ゴות צבא. פלו את פלוגות הצבא - וזה ישרו תושבי פלשתינה א"י, אשר בהזנחה אפיפללה עובדים ומטריכים הייבב ומטריכים חועלם חמץ מהמלחמה הזאת.

פלים אחדות בשאלת העליה. ברור שבולים כולם גiros, מאמץ מלחמה גראוטן: ניאול מסיטטלי של כוחות אדם שישם עיין וחולוקם הייעלה והטושטלת ביזטר. ובשות מקומם בעולם (זה קצת קשה לאמר, אבל, נדמה לי, בשום איז אפרזות הדימוקרטיה, אם בז'ה לכלול גם את רוסיה הסובייטית) אין חוטבים על מתרון השאלה על ידי א' העברות או כלותין מקום למקום. פנוי שאני בטוח, שטיפלך עשה את זה. אבל אונחו בז'ר'ת פיזוח. אונחו איז שלפנוי המלחמה ח'ית איז עלייה והיא גם בימי המלחמה הנה איז עלייה. כי מתחילה המלחמה עלו עולמים בדשווין ומעילים רק קצת יותר מ-30 אלף. וחדבר זהה אפשרי גם עכשו. ובשבילנו זה, קודם כל, עניין עלייה. אבל בשביב שלטונו זה צריך להיות עניין של מאמץ המלחמה. ויש כאן נקודה, שבא אינטראטים עולים בד בבד. אתם בוראי יזדיים למצבים חדבידים. יש לנו רזרבוואר אחד גדול של כוחה האדם, אשר, אם יעלה בידנו להביא לפחות חלק ממננו, אפילו, הנה, - בז'ה תושגה נסודות: בז'ה - ראסיט - יצליחו בניגודם ממות. שוטן כמשמעותו; בז'ה - שנית - תהיה גבורה לאמץ המלחמה הכללי, באשר אונשייט במקומות המזאת איזם שותחים לאמץ אפלחה; ובזה - שלישית - תהיה עלייה יהודית לאיז. ומהקוור הגדול אקסאי אפלחה; ובזה - שלישית - אלה הם יהודי פולין הנמצאים כפליטים ברוסיה הסובייטית איזה של כוח אדם - אלה הם יהודי פולין הנמצאים כפליטים ברוסיה הסובייטית והטרכזים בטרכזטן ובז'וקטיסטן של רוסיה הסובייטית. כדי שהדבר הזה יושב - יש להתגבר על 3 מעדרים: המעצור הראשון והיעדרו יוציאו מרוסיה; המעצור השני בקושי - זה מעבר לא"י; המעצור השלישי - זאת בנייטה לא"י. ברגע הרגע הוא שהדבר איננו מחייב בוגל חוץ ושווון בנייטה לא"י. אני אינני דואץ לאמר, שאילו היה עולה בידינו להוציא מרוסיה רבבות פליטים, שהיינו

DOC 50399

מקבליםם פבורות וביבות של סדרטיפיקטים. על כל מניות, ביום לא יכולנו לקבל יותר מ-35-37 אלף סדרטיפיקטים. כי רק זה נשאר לנו על פי הספר הלבן. ביום זהה - לא זה המכבב. אם אנחנו קובלנו בפעם הקודמת 700 רשיונות - זה היה שבוע שיכולנו להוכיח, כי אנחנו יכולים לחביה 700 نفس. וזה קובלנו מידי גתנו לנו + (פלוט) 500. אנחנו לא הביאו 700. אם אנחנו קובלנו עכשו 1.000 - זה מנג' שיכולנו להוכיח שוכל לחביה 1.000. אבל, הוכחה לחודש הבא מ-2.000 ומעלה ליותר. לו יוכלו להוכיח שוכל לחביה 2.000 - היינו מקבלים 2.000 ענוי גשלתי בגובה ל-1.000 אלה. אין שאלת של מהותם נגד שדיול בלתי-משמעותי. מנג' שה-1,000 אלה ניחנו בחשבונן של 800 רשיונות לילדים ולמבוגרים 200 למבוגרים. וחושיותם אלה עם המעת שנשאר מהפעם הקודמת - זהו בערך מה שדורש כדי להסביר את כל הפליטים הנמצאים ביום בטהרין, הבאים בחשבונו בשבייל א"י. זהו המצביע.

אבל אנחנו עוד לא התגברנו על הקושי להסביר אותן לא"י, כי בין שחרן לא"י יש ארץacha חקירת עירך הספרהחת ויזוח-מעבר, כי ממשלה כורין סעד, אשר היה נאבק לאנגליה ושבగל זה היה כה בלתי מופולרייה בעירך וזה היה על חזר-בגש, היה איננו רוץ שוכסכל לכל אבני-חבליסטראות, שאפשר לידה בה, שיגרו בו אַפְּגָן את האבן החזאת ושיאמרו שגד לעליה היהודית לא"י הם טיעו על ידי מטה ויזוח-טראנס... ועוד לא ברור אם ואיך נתגבר על הקושי הזה. אבל לחיות, אבסטייל ילדים יהיה יוציא מן הכלל. קsha לשער, שזה יהיה בשבייל בגובה סבול לחיות, מושעה להתגבר על הקושי להסביר אותן בטהרין. זה היה ריף. אינני יוציא מושעה להתגבר על הקושי להסביר אותן בטהרין. אבל שום דבר, צול יותר מאשר בדרכ-מעבר אמרת. אינני יוציא אם נתגבר על הקושי על יdzi זה שמשיג מאנגליה אישירות גאנט-אנט-סנער או שגביר אותן באניות מהטברץ הפלטי סבביה לחצאי או ערבען או דרך תורכיה, אלא שמה הדרכיהם מושבשות מארוד. אין דרך-מעבר גוחות ספור לתוכריה. דרך-מלך היה מטהרין לבגדד. אבל יש לדעת, שאנו יכולים להציג במיצר בזקודה זאת. אבל שאלת השאלות היה יציגה מדו-סיה הטעמיטית. אני אינני רוץ להבניהם אתם בסביבי הבעייה הזאת. אבל יש לנו כאן עניין עם שני גורמים: החורים המגולני והגורם הטעמיטי. וחסברה המכדרעת היה לעת עתה, שחוקשי העיקרי הוא לבבי השלטונות הטעמיטי. ויש כאן עניין, שאנו יכולים רגליים לו בעמנו: שישحسابות ביון-לאומיים שוגדים וסבכים ביון-לאומיים בין-השלטונות הטומיטי ובין מדינית פרליז (זאת שמייתה וזאת שתחיה) והיהודים צופלים בקרבן.

לפי בירסתו אתה, והיא הגירסה המכדרעת בידנו לעת עתה, חשלתו הסומיטי הוא רואה את יהודי פולין כאזרחי דוטיה והוא מתייר את הגדר רק לפולנים ממש ולא לבני המיעוטים: האוקראינים, הבילוריוסים והיהודים. וזהו חלק

00399

מהMRIיניות של השלטון הסובייטי, שגנתו היא דיפולנייזציה של פולין המזרחית. אבל יאמנו, שלו הפלוגים היו דוגבים יותר יהודים, היו יכולם לחתוך על הקושי הזה. כמובן, שהנושא עיקרי גזען בעמדתו של השלטון הסובייטי. ומתגלו ליט בירודים בלונדון, ושינגטון ואולי גם בברכוז אחים. אם עליה הדבר הזה - אז מתח פתח לעליה יותר גדולה ביומי המלחמה, אולי לעליה גדולה באמת. אם כך שזו כל הועלות 10.000 גפש - זה כבר דבר גדול. אבל, אולי, גם 20-30 אלף. אין לדעת.

אבל בעית מטבח הגופני וחגשי של החומר הזה - היא חמורה מאוד, ואויה בתכלית. האגדים נמצאים לאחר תקופת מושכת של חי רעב למחרה ורעב לגדרי, לאחר תקופת מושכת של חי מאריה בכלל, של יצורים מהעולם התההוו, של מחדרגים בירודים ברחוב, מנדבות, גם מגנבות, של אנשים אשר אבד להם כל יקר וקדושים, קודם כל, מפני שלרבים מהם אבד לחם כל. ק ר : אבדו בני משמחותיהם, אלה הם אנשיםMRI-נפש ומאוב齊בים בתכלית. כך שאנו נאשוו שאויר אוי לא רק מטבחים, כי אם גם מרפא והוא חזיר אותו לאיתנותם בגופשיות, הגופנית והרווחנית. אנו נאשוו אומרים לגבי האגדים האלה שהם יכנסו פיד לשורות היוצרים. כי יודע, אם יוכלו, אך על כי אין, יש גם תופעה מרתקיבות מוארכ של אנשים, אשר ירצו להציג מעמד בתוך יס-הסבל הזה והחגאים של ^{שר} הבלתי-אנושיים/^{כימי} המלחמה יכולם להיות מלאה. ועל כל פנים, אין זה מרפא ולו גם לרבע אם ירצו לאמינים למען האגדים האלה.

אני רוצה/piiter העיניים להסביר לך בשאלות הגופניות לך, נשלטה ביחס לחקיריו של האר לקרת הימים הבאים. אני מניח, שזיהוי הנחה קבועה אצלנו, שאנו דואים באך לא רק את כות ההגנה על בוחן חישוב, על חייו ועל רכשו, אם כי, אולי, לא מותר לחדשים את הזרדה הזאת ולא מותר להעיר שלא יתכן בשום פנים ואיזו (אי-גנוי) סבור שחדבר זה הוא כך, אבל, נדמה לי, שכדי ש敖פר את זה), שלא יתכן בשום פנים ואיזו שפהו יסיח את דעתנו ואת חמאמדים שלנו מן המטרה הראשונית הזאת: להציג את האר תמיד במצב של הכך, במצב של מסתומים עיליות וכושר למלא את התפקיד הראשוני הזה.

אבל באזורה תקופת שבת אנו נאשוו נמצאים, אנו איננו יכולים להסתה-ך בדבר הזה בלבד. אנו איננו אי-גנוי יודעים כיצד יפלו הדברים וביצד אם יתפתחו, אין אזו, בכלל, להוטים אחרי שיטות בכוח. והאר קיים על מנת שלא יהיה צורך לחתוט בו במובן זה. אבל אי-גנוי יודעים לאיזה מצבים אנו עלולים להכנס. ואנו אנו צדיכים להביא בחשבון מצבים שבהם נזק לדבר הזה, כדי לעמוד על גפסנו. ולעומוד על גפסנו בסובן הרחב של המלה - ז. א. לעמוד על גפס מפעלו, על גפס תקוותנו.

DOC 00399 w

וזכרד אחד ברורו: שבמקרה שיחיה צורך להבון לא רק על חיים ורכוש, אלא להגъז על החוקה - החקיקת הדזה יוטל על הארץ. היישוב היהודי לא יוכל לעמוד והחגעה האירוגנית לא תצליח לעצמה שחיי מסגרות שוניות של כוחם מסגרת אחרת לשמשת הבתוחן, וטבורה אחרת לאיזה חוקרים מיחודים. כי הדברים קשיים - ריש קשור איזרבנגי. הם קשורים קשור איזרבנגי, הם קשורים קשור איזרבנגי. מצד אחד איזרבנגי. ואחרו הגזע חישובי הרחוב המגויס, צריך להיות מאומן ומכויד ושהוא מאומן ומכויד - במקרה לא מוחהה. הוא צריך לעמוד הוכח כל החוקדים, אשר יוטלו עליו על ידי הסמכות הלאומית.

ולקראת סוף המלחמה אונחו צרייכים להביא בחשבון משבכיהם ומורככיהם פאוד. איזנגי יכול להפנות ב涅יתו יותר מפזרת של הדברים. הדברים מפילה לופים ג בערפל גדוול. איזנגי יודעים איך ימצע סוף המלחמה את העולם. יכול סוף המלחמה, גם בפרק של נצחון הדיפוקרטיות, להיוות מלווה בלאות גדו- לא מהמלחמה הזאת, בריאקטיות שוניות. זה יכול למצוא את האימפריה הבריטית שלשה פאוד, זה יכול למצוא את אמריקה חזקה לאיזוליציוניזם. הדבר ששלעכמו יכול לתוליך יצירט חדש, לעודר כוחות צורתיים שונאים כאז בסביבה לחרים ראש ולחפוך את עמי דתנו כאז למלחמת התברונות לא רק על חיים ורכוש, אלא למלחמה פריגית אפורה פאוד. וכמו בכל מלחמה, יש חכמיים-התקפה שעת הבגה ויש הבנה שבביהא להתקפה. וגם כאז יכול להיות כך. יכול להיות גם מגב הפוך: לא לאו, אלא כוח רב, נכונות לפתרונות גדולים. והדבר הזה יביא לידי האבקות עדיןית גדולה. חברתי שבhabkot הזאת יובא בחשבון הכוח המשני שלנו בכל גלויזו המשק-הטריטורילי בארץ, גם אשכנזי. וכך יובא בחשבון - זה תוכחה להיות, מוכרת להיות קיים, מוכרת להיות נכון לפועלו:

אפשר להיות גם מגב יותר טוטטך: שתיחה אזהה לאום, אותה חולשה ואומה הסתלקות מתחניות ברולות, אבל דוקא באז' יטפיק הכוח להחזיק מעמד ויהיו חייטויים-דרכיהם חדשים להתפים עם הצד שכונד על השבונות. ואונחו ניתבע לגילוי של כוח, כדי לטנווע بعد התקיפות כזאת. גם זה אפשרי. בזאת, הארץ היא חלק בלתי-נפרד ממערכת הכוחות המדינניים שלנו בפרטיה. גם חוקידי הבטחוני מופיע אותו במערכות הכוחות המדינניים שלנו. בשאר ברור מה היה מעמדנו המדיני אילו לא בילינו את הכוח שאנו לנו בילינו ושאנחנו יכולים לבנות בזמן של התקפה על חיים ורכוש. אבל חוקידי בתרור אחד מתחומות המדיניות שלנו - הוא רחב מזה.

^{הרבה} הבהיר חזה, בז' דברים אחרים, מהיבש שטיין: מהיבש אחדות היישוב, בעניין זה על כל אגמים, אחדות פקטימלית של היישוב; ומהיבש סמכות לאומית- אטאלנט מרכזית. ראנוי רואה בשני אלה, שקבעו להכח למשה במשך התקופה האה- רוניה, בטוי לשני ערבים אלה: מצד אחד - קיומו של ווד הבטחון היישובי,

DOC 00399 X

שאמנם, הוא ועד לא קפז, מסירבל למדי, אבל הוא ועד פעל, הוא ועד המתאוסף בקביעות, כמעט, שבוע בשבוע, למרות גדוֹל, וחבריו שאין זאת אומנותם להיוות חברי ועדת הבתוון, אלא הם עסוקים או אנשי מטופלים בסיכוןם, בענייניהם ואנשי מוסדות ואנשי נקודות ישובות ואנשי עסק העומדים בראש עונציגט, הם גאנחים לדבר זהה. אני רוצה לציין, שטמייד עניין של ועדת הבתוון דוחה אצלם כל עניין אחר, והישיבות חמיד מתנהלות במעמד של רוב גדול של החברים ולעתים קרובות של כל חברי. ובוועד מתרדרות שאלות של מדיניות הבתוון שלאן.

מابرדרות השאלות כמו: מה החזק בפלט"ח או לא אָג להחזיק; לאיזה מפקיד לבווען אוטו; לחבריז על טגבית הרוגאייסות ובאייזו פידה לחבריז עלייה; למה להקדיש את כספיים; איך לקבוע את המקצוע הרגיל של האר; מה לחביבר בתוקפה זאת או אחרת; זה מתרדר בזעם זהה. וזה גותן אפשרות של משענת ישובית רחבה לאך ולפעולותאך. זה יוצר גותן לאחריות היישוב בערך האך ואחריות היישוב בפעולה זו. הדבר נשני מה שקבע במשק התקופה, כבר יותר ממושכת, זהו סמכותה של הסוכנות היהודית (באזען יותר אר) של המחלקה המידנית של הסוכנות היהודית-דיאט) לגבי האך. המחלקה המידנית של הסוכנות היהודית - זהו האורבז העומד בקשר מחייב עם המוסד העליון של האך במצוות ומ"א ושחו אצנו או יותר גכוֹן המכשיר לנימכת הוראות לפיקוח חמיד, ששום דבר מכורע לא יישנה אלא על דעת גאגא הפטוד הלאומי המרכז'.

וחזרוך של שני הדברים האלה יחד - הכרחיות **אך** ולפעולתו הרחבה של האך לעתיד. להלכה מיתכינה כאן התגבשותם ויהיה צורך בהכרעה, למשה, אני רוצה לציין, במשק כל תקורת קיומו של ועד הבתוון, אם כי מוגנתה לסתוכ-גות היהודית, לפי הקונסיסטורזיה ההכרעה בכל השאלות של מדיניות רבת' של האך ואין כדי לוופר לטאלות המדיניות הנוצעות לאך, לא היה צורך לסוכנות היהודית-דיאט להשתמש בזכות הזאת של הכרעה ושל ריסו.

אבל לפועלה מוצלחת במסגרת ארגונית זאת - הכרחיים שני-דברים: הכרחי דzion מצד הגושה המרכזית לשיתוף כל חובי היישוב בידיעת העניים ובחירות; ובחירות נכונות של כל חובי היישוב לקבל עלייהם את דין המרות של המוסד הלאומי המרכז' הפועל לא רק בשם היישוב, אלא בשם העם כולם וهمבווען זה הוועד, על כל גזים, חובתו לבווען את מפשיו לפי זרכיו העתיד של העם כולם. *